

Enid Blyton[®]

Slávna 5

NA MLKVEJ VODE

Slávná 5

Slávna 5

NA MĚKKEJ VODE

Enid Blyton®

slovart

Enid Blyton: Five on a Hike Together
THE FAMOUS FIVE. *Five on a Hike Together*
© 1951 Hodder & Stoughton Limited.
Translation entitled: Slávna päťka na mĺkvej vode
© 2019 Hodder & Stoughton Limited.
Translation by Mária Klenková 1995, 2019
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2020

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-4213-0
www.slovart.sk

Obsah

1. List od Juliana.....	7
2. Ide sa na výlet	14
3. Krížom cez krajinu.....	21
4. George si robí veľké starosti.....	29
5. Anna a Dick.....	37
6. Uprostred noci.....	45
7. Ráno	51
8. Znova všetci spolu	58
9. Udivujúce novinky	66
10. Výborný obed a nahnevaný policajt .	74
11. Julianov nápad	82
12. Skryša v zručanine	89
13. Noc v pivnici	96
14. Kde je Bezočivá Jana?.....	103
15. Stračena a Špinavý Dick.....	110
16. Plavba na plti	117
17. Oko za oko, zub za zub!	124
18. Vzrušujúci čas objavov.....	131
19. Stračena s Dickom zúria.....	138
20. Pri mesačnom svite	145
21. Konečne pri koristi.....	152
22. Napínavý koniec	159

1.

List od Juliana

„Anna, počkaj!“ vykrikla George a dobehla sesternicu, ktorá kráčala k učebni. „Počúvaj, práve idem z vrátnice. Aha, dostala si list od Juliana. Vzala som ti ho, nech sa páči.“

„Vďaka,“ zvrtila sa Anna a zastala. „No toto! Zaujímalo by ma, čo asi chce, veď písal iba nedávno. Poznáš ho, nezvykne písať často. Zrejme to bude niečo dôležité.“

„Otvor ho, na čo čakáš?“ súrila ju George. „Švihni si – musím na matiku.“

Anna chytro roztrhla obálku, vylovila list a rýchlo ho prečítala. Vzápätí uprela na George rozžiarené oči.

„Jéj, George! Julian s Dickom nemusia ísť koncom týždňa do školy! A my máme v tom čase štvrtročné prázdniny! Nejaký chalan z ich školy čosi vyhral a získal senzačné štipko či také dačo. Predstav si, predĺžili im víkend o dva dni, aby to mohli riadne osláviť! Pozývajú nás na výlet. Chcú s nami vyraziť na túru.“

„Hotová fantázia!“ nadchýnala sa George. „Julian je skrátka hlavička! Stavím sa, že to bol jeho nápad! Ukáž ten list, Anna.“

Pustila sa do čítania, no vtom sa na chodbe zjavila učiteľka. „Georgina! Už si mala byť dávno v triede – a ty tiež, Anna.“

George sa zamračila. Neznášala, keď ju oslovovali celým menom. Bez slova sa pobrala preč. Anna schovala list do tašky a odbehla celá natešená. To už hej! Malé prázdniny s bratmi Julianom a Dickom, s George a so psom Timom! Možno si želať niečo lepšie?

Po vyučovaní sa Anna s George pustili do debaty. „Voľno máme od piatka do utorka,“ uvažovala George. „A Julian s Dickom sú na tom rovnako. Tomu sa hovorí šťastie! Chalani predsa nemávajú štvrtročné prázdniny.“

„Domov ísť nemôžu, lebo maľujeme,“ ozvala sa Anna. „Preto som sa aj chystala k vám, veď vieš. Tvoja mama však isto nebude mať nič proti, keď sa spolu vyberieme na výlet. Tvoj otec aj tak nie je nadšený, keď sa mu nahrnieme do domu počas školy.“

„To by ho fakt nepotešilo,“ pritakala George. „Ach jaj, tie jeho skvelé myšlienky! Večne nad niečím medituje a strašne zúri, keď ho dakto ruší. Taká túra nám všetkým prospeje!“

„Julian píše, že nám dnes večer zavolá, aby sme všetko dohodli,“ povedala Anna. „Dúfajme, že to bude pekný víkendík. Ešte by mohlo byť aj teplo, veď je len koniec októbra.“

„Lesy budú hýriť farbami a Timmy sa aspoň dokonale vyblázni,“ tešila sa George. „Poďme mu hneď povedať tú novinu.“

Internátna škola, ktorú naše dve dievčatá navštevovali, dovoľovala žiakom chovať svojich štvornohých miláčikov. Dolu na dvore boli budy pre psy a v jednej z nich počas školského roka sídlil Timothy, čiže Timmy alebo Tim. George s Annou sa pobrali za ním.

Začul ich kroky a nadšene sa rozbrechal. Ihneď bol pri bránke, ostošesť o ňu škriabal pazúrmí a v duchu si vrúcne želal konečne zistiť, ako sa otvára.

Vrhol sa na dievčatá, vyskakoval na ne, štekal a oblizoval ich od samej lásky.

„Ty môj blázonko, ahoj, zlatičko,“ prihovárala sa mu George, maznala sa s ním a ťľapkala ho po chrbte. „Počúvaj, Tim, cez víkend si vyrazíme von s Julianom a Dickom! Ide sa na túru, to bude paráda! Čo ty na to? Prejdeme lesy i vrchy a ktovie čo ešte!“

Zdalo sa, že Timmy rozumie každučičké slovko. Naklonil hlavu nabok, nastražil uši a pozorne počúval, čo George hovorí.

„Haf,“ ozval sa, keď skončila, ani čo by skrz-na-skrz schvaloval jej plány. Potom sa vybral s dievčatami na prechádzku, nadšene vrtiac huňatým chvostom. Prázdniny zbožňoval, zato školský rok nemal veľmi v láske. Zmieril sa však so životom v búde – pristal na to, len aby mohol byť pri svojej milovanej George.

Julian dodržal slovo a večer zavolať. Všetko už mal premyslené. Anna dychtivo počúvala, keď jej vysvetľoval svoj plán.

„Znie to super,“ prikyvovala. „Jasné – stretne sa na dohodnutom mieste. Neboj sa, sme presné, nebudeme meškať. Dokonca vás tam môžeme

aj počkať. Áno, áno, prinesieme si všetko, čo vravíš. Jéj, Julian, už sa teším!“

„Čo hovoril?“ dozvedala sa netrpezlivo George, keď Anna nakoniec zložila slúchadlo. „Naozaj si mi ho mohla dať na slovíčko. Chcela som mu zreferovať o Timovi.“

„Nemyslíš si, že by ho ten telefonát vyšiel priveľmi draho, keby si sa rozbásnila o Timovi?“ nadhodila Anna. „Náhodou, Julian sa spýtal, ako sa má. Povedala som mu, že dobre, a tým to zhaslo. Predstav si, že už všetko zariadil. Hneď ti porozprávam detaily.“

Sadli si spolu do rohu spoločenskej miestnosti. Prítomný bol aj Timmy. Niekedy mal povolený vstup a s ním aj tri ďalšie psy, ktoré patrili iným dievčatám. „Každý z nich sa správal slušne – vedel, že inak by bol raz-dva odvelený späť do budy!“

„Julian vravel, že oni s Dickom vyrazia hneď po raňajkách,“ oznamovala Anna. „A my vlastne tiež, takže fajn. Hovoril, že si máme brať len to najnutnejšie – spacie vaky, tepláky, zubnú kefku, uterák a hrebeň. A ešte nakúpiť kekсы a čokolády. Čím viac, tým lepšie. Zostali ti nejaké peniaze?“

„Áno, no nie veľa,“ zamrmlala George. „Postačia však na niekoľko tabličiek čokolády. A ty ešte máš tie sušienky od mamy, čo prišli v balíku minulý týždeň. Z tých tiež môžeme vziať.“

„Jasnačka. A pribalím aj citrónové cukríky, čo mi poslala teta Klára,“ dodala Anna. „Julian však vravel, že toho nemáme brať veľa, pretože sa ide na ozajstnú túru a ťažké batohy by nás iba ťahali. Aha, ešte vravel, že sa máme zásobiť ponožkami.“

„Okej,“ prikývla George a potľapkala Tima, ktorý jej ležal pri nohách. „Čo povieš, Timmy, vyberieme sa na dlhočiznú prechádzku, dobre? Čakajú ťa super chvíle!“

Timmy si spokojne vzdychol. Premýšľal, či sa mu do cesty pripletú králiky. Bez nich to nie je ono. K poriadnej prechádzke veru patria aj ušiaci! Najlepšie celé húfy. Vôbec však nesúhlasil, že môžu bývať hlboko v norách. To predsa nie je fér, keď mu vždy ubziknú rovno spod laby!

Anna a George šli oznámiť vychovávateľke, že nepôjdu na Kirrinovskú chalupu, ale vyberú sa na túru.

„Brat mi vravel, že vám už písal, slečna Petersová,“ povedala Anna. „Zajtra sa teda všetko dozviete z listu. Aj Georginina mama vám napíše. Takže nás pustíte, však?“

„Pravdaže, istotne to bude úžasný výlet!“ usmiala sa slečna Petersová. „Dúfam, že vám vydrží počasie a užijete si slniečka. Kam sa to vlastne chystáte?“

„Hore na planinu,“ odvetila Anna. „Julian sa schválne zameral na opustené neobývané miesta! Možno tam uvidíme jelene a srnky, divé kone a pri troche šťastia aj jazveca. Nachodíme sa až-až, plánujeme dlhé túry.“

„A kde budete spať, keď vravíš, že idete na celkom neobývané miesta?“ vyzvedala neodbytná slečna Petersová.

„Julian myslel na všetko,“ ozvala sa George. „Vyhľadal na mape malé hostince a farmy, kde sa možno uchýliť na noc. Noci sú chladné, už sa nedá prenocovať pod šírým nebom.“

„Pravdaže, to už nejde,“ prikyvovala slečna Petersová. „Tak si na seba dávajte pozor a pre zmenu sa do ničoho nezamotajte. Viem, ako to s vami chodí, keď ste spolu. Predpokladám, že beriete aj Tima, však?“

„Jasné!“ vyhrkla George. „Bez neho by som nešla ani na krok! Ako by som ho tu mohla nechať!“

Deň odchodu sa blížil, Anna a George sa pomaly chystali. Sušienky z plechovej škatule putovali do papierových vrecúšok, k nim citrónové cukríky a tabličky čokolády.

Obe dievčatá sa balili do batohov a veru ich aj niekoľko ráz prebalili. Vecí podchvíľou pribúdalo, Anna si nemohla odpustiť knihu na čítanie. George pripomenula, že nesmú zabudnúť na nové batérie do bateriek.

„A čo krekry pre Tima?“ nadhodila. „Nemôžem ho predsa nechať hladovať. Zaručene by chcel aj kosť, najradšej nejakú obrovitánsku, ktorú možno znova zabaliť, aby ju mohol žuť na pokračovanie.“

„Vieš čo, daj mi tie sušienky a čokoládu, zabalím ich radšej k sebe, keď už chceš v batohu vláčiť starú smradlavú kosť,“ rozhorčila sa Anna. „Nechápem, načo vlastne vláčiť stravu pre Tima, vždy sa predsa môže najesť s nami.“

George sa napokon rozhodla, že kosť nezoberie. Priniesla síce jednu z búdy – kostisko ako svet –, ale vskutku veľmi zapáchala. Po chvíli ju zanesla späť so zmäteným Timom v päťách. Chudáčik, nič nechápal. Prečo mu vláčia kosť hore-dolu? On s tým teda vôbec nesúhlasí.

Čas sa vliekol, piatok akoby ani nechcel prísť, no navela predsa len nadišiel. George ešte pred ra-

ňajkami zbehla dolu k Timovi vyparádiť ho na cestu. Dôkladne mu vykefovala kožuch a elegantne ho vyčesala, aby bol fešák, keď sa stretne s Julianom a Dickom. Pes vedel, že už odchádzajú, i jeho opanťalo vzrušenie.

„Dajme si poriadne raňajky, aby sme tak skoro nevyhladli,“ navrhla Anna. „Ktoviekedy sa zas dostaneme k jedlu. Hneď potom odchádzame, dobre? Je to fajn pocit, že nemáme vyučko, nezvoní a netreba sa hnať na hodinu, ale slobodu si predsa len vychutnám, až keď odtiaľto vypadneme!“

Poriadne sa napratali, zjedli aj to, čo im od samého vzrušenia vlastne ani veľmi nešlo dolu hrdlom. Potom si vzali batohy, čo dobalili ešte večer, rozlúčili sa so slečnou Petersovou a zašli po Tima.

Netrpezlivo ich už očakával. Len čo dievčatá začítli, bláznivo sa rozbrechal. Jedným skokom bol na dvorčeku, obiehal okolo ako družica a usilovne sa im plietol pod nohy.

„Ahojte!“ volala na nich priateľka. „Majte sa pekne! Dobrú túru! A neopovážte sa v utorok vrátiť s tým, že ste sa zasa raz zaplietli do dákeho odstrašujúceho dobrodružstva, lebo vám jednoducho nikto neuverí!“

„Haf,“ spustil Timmy. „Haf, haf!“ Čo v ľudskej reči znamenalo, že on veru ide do dobrodružstva s králikmi. So stovkou ušiakov. A basta!

2.

Ide sa na výlet

Aj Julian s Dickom už boli na ceste a náramne sa tešili na nečakane dlhý víkend.

„Priznám sa, že Willis s Johnsonom mi nikdy neboli dva razy sympatickí,“ spustil Dick, keď sa za nimi zavrela brána školy. „Príšerní bifloši, v živote si nenašli čas na šport či zábavu. Dnes sa však pred nimi skláňam, klobúk dolu! Keby sa tak nedrvili, nevyhrali by medaily, štipendium a bohvie čo ešte – a my by sme namiesto víkendu na oslavu tvrdli pekne v škole. Sláva obom biflošom!“

„Tak, tak,“ pokračoval Dick. „No stavím sa, že tí dvaja sa zašijú dakde do kúta a presedia celý víkend s knihou v ruke – chudáci ťuťmáci, ani len nezistia, či je vonku tak krásne ako dnes, alebo leje ako z krhly ako včera.“

„Mám dojem, že taká túra by ich dorazila,“ pridal sa Julian. „Stopro by trpeli. Pamätáš sa, ako strašne hral Johnson futbal? Nevedel si zapamätať, kde má súper bránu, a zakaždým si chcel dať vlastenca!“

„To hej, no rozumu má aj tak za troch,“ usúdil uznanelivo Dick. „Nepovieš mi, prečo vlastne rozoberáme Johnsona s Willisom? Viem si predstaviť aj zaujímavejšiu tému. Napríklad Annu, George a kamoša Tima. Dúfajme, že sa im podarí vyraziť včas.“

Julian pozorne preštudoval podrobnú mapu planiny, čo sa rozprestierala medzi chlapčenskou a dievčenskou školou. Boli na nej zakreslené súvislé pásy neobývaného vresoviska, iba kde-tu nejaká farma, zopár domcov a hostincov.

„Zámerné sa vyhneme hlavnej ceste i všetkým vedľajším a prebrúsime rozličné cestičky či chodníčky,“ uvažoval nahlas. „Som zvedavý, čo povie Timmy, keď náhodou zazrieme jelene a srnky. Už vidím, ako vypleštlí okále od údivu!“

„Podľa mňa sa zameria iba na králiky,“ usúdil Dick. „Cez prázdniny nám pribral, dúfajme, že už trocha zhodil. Mám dojem, že sme ho prepchávali zmrzlinami a čokoládou!“

„Ved' hej, no počas školy sa mu to nemôže stať,“ povedal Julian. „Dievčatá nemajú také vreckové ako my. Švihajme, ide autobus!“

Rozbehli sa na malý autobus, čo sa terigal po poľných cestách a rozvážal ľudí na trh či zastrčené samoty kdesi na planine. Šofér ochotne zastavil a chlapci naskočili.

„Aha! Utekáte zo školy, pravda?! Vidí sa mi, že to budem musieť oznámiť!“ doberal si ich sprievodca.

„Veľmi zábavné,“ hlesol otrávene Julian. Tento sprievodcov žartík už poznal. Odrapotal ho totiž zakaždým, keď do autobusu nastúpil chlapec s baťohom na chrbte.

V najbližšej dedinke vystúpili a dali sa krížom cez pole, aby tam prestúpili na iný autobus. Nemuseli ani dlho čakať a už sa viezli, pohodlne usadení na sedadlách. Po polhodine mali doraziť na miesto, kde si naplánovali stretnutie s dievčatami.

„Už ste na mieste, mladí páni,“ volal na nich sprievodca, keď autobus vchádzal do malebnej dedinky s rybníčkom, kde plávali kačky, a zelenou pažiťou, na ktorej sa pásli husi. „Chceli ste do Vajíčkoviec, či nie? Ďalej už ani nejdeme, tu sa obrátíme a vraciame späť.“

„Vďaka,“ volali chlapci a vystúpili. „Tak čo – sú tu už naše baby, či nie?“ zvolal Julian. „Mali sa sem presunúť zo železničnej staničky, čo je odtiaľto asi tri kilometre.“

Neboli. Julian s Dickom si preto odskočili do neďalekého obchodíka na oranžádu. Nestihli ju však ani dopiť, keď vo dverách zazreli obe dievčatá.

„Julian! Dick! Mysleli sme si, že tu budete niečo tankovať!“ smiala sa Anna a rozbehla sa k bratom. „Rýchlejšie to nešlo. Vláčiku sa pokazil motor. Taký zlatý vláčik! Predstavte si, všetci cestujúci vystúpili a radili rušňovodičovi, ako ho opraviť!“

„Ahoj!“ zvolal Julian a objal sestričku okolo pliec. Mal ju veľmi rád. „Ahoj, George! Pánečku, človeče, ty si ale pribrala!“

„Nepribrala, aby si vedel,“ rozhorčila sa George. „A ani Timmy nie je tučný, tak mu to nehovor.“

„Julian si ťa iba doberá, nechápeš?“ dohovárať Dick sesternici a priateľsky ju potľapkal po chrbte. „Musí sa však uznať, trocha si vyrástla, pomaly ma dobiehaš. Ahojček, Timmy! Dobrý psík, veľmi dob-

rý! A čo tvoj jazyk, je vlhký? Pravdaže, ako inak! V živote som nestretol psa s takým vlhkým jazykom!“

Timmy sa takmer zbláznil od radosti, že je zasa so svojimi štyrmi kamarátmi. Obskakoval ich, šteká a tak nadšene vrtel chvostiskom, až vrazil do kopy konzerv a tie sa hlučne zosypali na podlahu.

„Ale, ale!“ okríkla ich predavačka, ktorá sa vynorila z tmavej izbice za obchodíkom. „Už aj vyvedte toho psa von. Veď sa načisto zbláznil!“

„Hej, baby, nedáte si zázvorové pivko alebo nejakú malinovku?“ spýtal sa Julian a chytil Tima za obojok. „Radšej si niečo vypite, aby sme so sebou nemuseli vláčiť ťažké fľaše.“

„A ktorým smerom vyrážame?“ vyzvedala George. „Dobre, ja si dám pivko. Prestaň vyskakovať, Timmy. Človek by si pomyslel, že Juliana s Dickom si nevidel aspoň desať rokov!“

„Čo ty vieš, jemu to možno pripadá ako desať rokov,“ nadhodila Anna. „Páni moji, to sú sendviče?“

Vzápätí ukázala na policu za pultom. Vršila sa na nej kôpka chutných sendvičov.

„Uhádla si, slečinka, sú to sendviče,“ potvrdila predavačka a otvorila dve fľaše zázvorového piva. „Prichystala som ich pre môjho syna. Hneď si po ne príde. Pracuje neďaleko, na Šípovej farme.“

„A nemohli by ste prichystať zopár aj pre nás?“ spýtal sa Julian. „Veľmi by sa nám zišli. Nemuseli by sme si zháňať jedlo po ceste. Vyzerajú senzačne.“

„Prečo nie. Urobím vám, koľko len chcete,“ povedala predavačka a vyložila pred dievčatá dva vysoké poháre. „Aké si želáte – syrové, vajíčkové, šunkové alebo salámové?“

„My by sme najradšej ochutnali z každého,“ prehodil Julian. „Aj ten chlebič vyzerá chutne.“

„Sama som ho piekla,“ usmiala sa šťastne žena. „Dobre teda, idem vám nachystať niečo pod zub. Zavolajte ma, ak by sa medzičasom niekto objavil v obchode.“

Zmizla za závesom. „To je fajn,“ tešil sa Julian. „Ak nám z nich pripraví do zásoby, môžeme si vandrovať, kade sa nám zachce. S jedlom v kapse si urobíme krásny prieskumný deň – vyberieme sa na miesta, kde ešte nevškročila ľudská noha!“

„Koľko ich zvládnete, koľko mám rátať na jedného?“ nazrela nečakane žena do predajne. „Pre syna som nachystala šesť, to je dvanásť krajcov chleba.“

„Zvládli by ste po osem kusov na jedného?“ spýtal sa Julian. Žena naňho zarazene pozrela. „Musíme si ich zadeliť na celý deň,“ vysvetlil, a tak iba prikývla a opäť sa stratila za závesom.

„To je celkom slušná cifra,“ prikyvovala Anna. „Osem sendvičov na hlavu, to je šestnásť krajcov chleba, a to všetko kráť štyri!“

„Zostáva iba dúfať, že má krájač chleba!“ vzdychol si Dick. „Inak tu budeme tvrdnúť celé hodiny! Aha, a to je kto?“

Pri dverách obchodu sa zjavil vysoký chlapík na bicykli. „Mama!“ zvolal nahlas.

Deti sa hneď dovtípili, kto to je – predsa syn, ktorý pracoval na Šípovej farme. Prišiel si po proviant!

„Vaša mama práve usilovne krája šesťdesiatštyri krajcov chleba,“ oznamoval Dick. „Mám vám ju zavolať?“

„Nie, nie. Veľmi sa ponáhľam,“ povedal chlapík, zložil bicykel pri dverách a náhlivo vošiel dnu. Načiahol sa za pult, vzal sendviče a trielil späť k bicyklu.

„Povedzte mojej mame, že som tu bol,“ volal. „A môžete jej oznámiť, že sa vrátim veľmi neskoro, musím zaniest' nejaké veci do väznice.“

A už ho nebolo, upaľoval dolu cestou na bicykli. Vtom nečakane pribehla predavačka, v jednej ruke nožík, v druhej peceň chleba.

„Dobre som počula? Bol to Jim?“ spýtala sa. „Áno, pravdaže, veď si vzal sendviče. Prečo ste ma nezavolali?“

„Vravel, že sa veľmi ponáhľá,“ vysvetľoval Julian. „A ešte aj to, že sa večer vráti veľmi neskoro, lebo musí čosi zaniest' do väznice.“

„Uhm, tam mám druhého syna,“ povedala žena. Štvorica na ňu spýtavo pozrela. Chce tým povedať, že je väzeň? A aká je to vlastne väznica?

Uhádla ich myšlienky a hneď sa usmiala. „Nie, nie, môj Tom nie je väzeň! Je strážca, slušný človek. Nemá to tam veru ľahké, stále sa oňho bojím. Keď si predstavím tú bandu zbojníkov – samí nevychovanci a zloději!“

„Áno, počul som, že na planine je veľká väznica,“ ozval sa Julian. „Máme ju zakreslenú na mape. Radšej ju pekne obídeme, to dá rozum.“

„Máš pravdu. Nechoď ta s tými dievčencami,“ radila žena a znova odchádzala, šomrúc si popod nos. „Vidí sa mi, že tu budete aj nocovať, ak sa neponáhľam s tým vaším jedlom.“

Kým deti čakali, do obchodíka prikvitol iba jeden zákazník – zamračený starček s fajkou. Poroz-